

Júlia

Lynne Graham

A férfiak sem angyalok

Carrie Alexander

Édes kis semmiségek

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Lynne Graham, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A Júlia 709. eredeti címe: *The Secret Valtinos Baby* (Harlequin, Mills & Boon Modern Romance)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

© Carrie Antilla, 2003 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A Júlia 710. eredeti címe: *Sinfully Sweet* (Harlequin, Mills & Boon Temptation Sex and Candy)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2009)

• Magyarra fordította: Vásárhelyi Zsolt

Nyomtatásban megjelent: a *JÚLIA 709-710. számában, 2020*

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-040-9

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Lynne Graham

A férfiak sem angyalok

1. FEJEZET

A görög milliárdos, Angel Valtinos végigsétált az irodaház legfelső emeletén, ahol az apja irodája volt, és látta, hogy a fivérei már ott várakoznak. Meglepetten torpant meg, és felvonta ébenfekete szemöldökét.

– Mi készül itt? Családi tanács?

– Talán papa minket is helyre akar tenni valamiért – jegyezte meg Angel olasz féltestvére, Vitale Castiglione herceg derűsen. Valamennyien túl voltak már azon a koron, hogy aggódjanak egy atyai feddés miatt.

– Gyakran csinál ilyesmit? – tudakolta Zac da Rocha.

Angel és Vitale összenéztek, de egyikük sem mondott semmit. Zac, a házasságon kívül született brazil testvérük új és titokzatos tagja volt a családnak, és még nem szokták meg teljesen a jelenlétét. Egyikük sem volt az a fajta, aki könnyedén a bizalmába fogad idegeneket.

Vitale elvigyorodott.

– Te vagy a legidősebb, te mész be hozzá először – mondta.

– Nem mondhatnám, hogy sok kedvem van hozzá – vallotta be Angel, majd lerázta magáról a kellemetlen érzést, amely elfogta.

Pedig Charles Russell soha nem volt olyan apa, aki szigorral szerez tekintélyt magának. És bár sem Angel, sem Vitale anyjával nem tartott sokáig a házassága, később is törekedett rá, hogy a fiaival szoros és meleg legyen a kapcsolata. Angel gyanította, hogy mind üzleti érzékét, mind pragmatikus életszemléletét az apjától örökölte, és mindkettőért nagyon hálás volt neki. Az édesanyjától, a csapongó és könnyelmű görög örökösnőtől ugyanis nem sok figyelemre számíthatott, így apja következetessége nélkül aligha kapott volna megfelelő nevelést.

Charles Russell átvágott az irodáján, hogy üdvözölhesse legidősebb fiát.

– Elkéstem – jegyezte meg szemrehányóan.

– Az igazgatósági ülés tovább tartott, mint gondoltam – felelte Angel. – Tulajdonképpen mi ez az egész? Amikor Vitalét és Zacet megláttam a folyosón, megijedtem, hogy vészhelyzet van.

– Az attól függ, mit tekintünk vészhelyzetnek. – Charles végigmérte harminchárom éves fiát, aki még nála is magasabbra nőtt néhány centiméterrel.

Büszke volt Angelre. Legalábbis amíg fülébe nem jutott egy zavaró hír, amely beárnyékolta ezt a büszkeséget. Angel volt két nemzedék óta az első Valtinos, aki több pénzt keresett, mint amennyit költött. Teljesítménycentrikus volt, becsületes és hűséges, emellett szerető gyermek. Tőle várta Charles a legkevésbé, hogy csalódást okoz neki. És ez mégis megtörtént: előtört Angel személyiségének sötét oldala, a felelőtlen és lelkiismeretlen Valtinos ősök öröksége.

– Mondd el, miről van szó – kérte hűvösen Angel.

Charles nekidőlt szépen rendezett íróasztalának. Az ötvenes férfi őszülő haja ellenére még mindig igen jóképű volt, és szálas alakján sem látszottak meg az eltelt évek.

– Csak arról, hogy eltöprengtem rajta: mikor szándékozol felnőni végre? – kérdezte gunyorosan.

Angel értetlenül hunyorgott.

– Most ugye csak tréfálsz?

– Nem. Egy héttel ezelőtt a fülembe jutott, hogy nagyapa lettem.

Angel arcára ráfagyott az udvarias mosoly. Aztán dacosan előreszegezte az állát, mintegy védekezésül, vagy azért, hogy elrejtse a döbbenetét. Pont annak jutott a fülébe ez a szerencsétlen eset, aki elől a leginkább szerette volna eltitkolni!

– Még hozzá egy olyan gyermek nagyapja, akit a te jóvoltodból soha nem fogok megismerni – tette hozzá sajnálkozva Charles.

Angelösszeráncoltaahomlokát,aztánrántottegyetavállán,amolyangörögösnemtörődömséggel.

– Csak meg akartalak védeni – mondta.

– Nem. Az egyetlen célod az volt, hogy magadat megvédd – helyesbített Charles. – Mentésülni akartál a tennivalók és a felelősség alól, amik egy gyermek születésével együtt járnak.

– Baleset volt, hogy megfogant az a gyerek. Azt várod tőlem, hogy egy ilyen szerencsétlen véletlen miatt egyik napról a másikra a feje tetejére állítsam az egész életemet? – csattant fel Angel.

– Én sosem néztem rád úgy, mint egy baleset eredményére – pillantott rá szomorúan az apja.

– A te kapcsolatod anyával egészen más volt – jelentette ki Angel a jó módú, neves ősöktől származó ifjak magabiztosságával.

Az apja arcán árnyék suhant át.

– Nézd, Angel, eddig nem beszéltem neked a házasságunk körülményeiről, mert nem akartam, hogy rosszat gondolj édesanyádról. De a helyzet az, hogy anyád szándékosan esett teherbe, amikor rájött, hogy szakítani akarok vele. Azért vettem el, mert megfogantál, nem pedig azért, mert szerettem.

A vallomás sokkolta Angel, de azért nem lepődött meg túlságosan. Mindig is tudta, hogy az anyja elkényeztetett, önző teremtés, aki rosszul bírja a visszautasítást.

– És a házasságotok nem működött, igaz? – mutatott rá. – Szóval remélem, nem várod tőlem, hogy feleségül vegyem a gyermekem anyját.

– Nem, a házasságunk anyáddal valóban nem működött – ismerte el Charles Russell. – Te azonban mindenképpen jól jártál vele. Mert lett egy apád, aki szeretett, aki a legjobbat akarta neked, és aki jó irányba befolyásolta a nevelésedet.

Angel az ajkába harapott, mert ez igaz volt.

– Igen, kétségkívül köszönettel tartozom neked az áldozatért, amit miattam hoztál.

– Szükségtelen. Tündéri gyermek voltál, és olyan férfi lett belőled, akire igazán büszke lehetek.

– Kivéve ezt a bizonyos dolgot – sóhajtott fel Angel.

– Rosszul fogtál neki a feladatnak. Az ügyvédeidre bíztad, hogy simítsák el az ügyet, ezekre a keselyűkre, akik csak azt tartották szem előtt, hogy megvédjék a nevedet és a vagyonodat.

– Igen, így volt – ismerte el Angel.

– És mondd csak, nem akarod megismerni azt a kislányt? – kérdezte Charles szenvedélyesen.

Angel elvörösödött szégyenében és haragjában.

– Dehogyan, de az anyja nem enged a közelébe.

– Hát ez szép! Őt teszed felelőssé a helyzetért, amit magad alakítottál ki? – Charles a fejét rázta.

– Az ügyvédek kényszerítették rá, hogy az anyagi támogatásodért cserébe aláírjon egy titoktartási záradékot. Annyi eszük azonban nem volt, hogy kapcsolattartási jogot biztosítsanak számodra.

Angel arca elborult, próbálta leküzdeni a dühét. Nem akarta, hogy ez az egész ügy közé és az apja közé álljon.

– A gyerek akkor még a világon sem volt – mentegetőzött. – És fogalmam sem volt róla, mit fogok érezni iránta, ha megszületik.

– Az ügyvédek azt tartották szem előtt, hogy megvédjék a jó híredet és a vagyonodat. A család érdekeire neked kellett volna ügyelned – mutatott rá az apja. – Te azonban ehelyett ellenségeddé titted a gyermeked anyját.

– Nem ez volt a célom. Csak azért vontam be az ügyintézésbe a Valtinos család ügyvédeit, mert nem akartam, hogy személyes síkra terelődjön ez az egész.

– És? Bevált a személytelen megközelítés? – érdeklődött szárazon az idősebb férfi.

Angel kis híján hangosan felnyögött. Végül megkapta, amit akart, ám csak megkésve ismerte fel, hogy valójában egyáltalán nem erre vágyott.

– Nem engedi, hogy meglátogassam a kicsit – sóhajtotta.

– És ez kinek a hibája?

– Az enyém – ismerte be Angel. – Ahogy az is, hogy a gyerek nem éppen a legjobb körülmények között nevelkedik.

– Nos, igen – bólogatott Charles. – Abban azonban legalább biztos lehetsz, hogy a lány nem a pénzedre pályázik. Mert ha haszonleső lenne, akkor Londonban marad, ahol sokkal több gyerektartást

követelhetne, hiszen itt drágább az élet. Ő viszont hazaköltözött Suffolkbba a nénikéjéhez, és dolgozik a nagynéni kutyaiskolájában, vagy hol.

– Ebből is látszik, hogy nincs ki a négy kereke! – tört ki Angel, először mutatva igazi érzéseket.
– Csak azért csinálja, hogy lelkifurdalást keltsen bennem.

– Gondolod? Ilyen sok energiát fektetne bele, hogy téged bosszantson, amikor arra sem veszi a fáradságot, hogy találkozzon veled?

– Volt képe azt mondani az ügyvédeknek, hogy sajnos nem látogathatom meg, mert azzal megszegné a titoktartási kötelezettséget – panaszkodott Angel.

– Ebben azért lehet valami – töprengett el Charles. – Hiszen téged gyakran követnek lesifotósok. És ha meglátogatsz egy kisgyerekes anyát, ő és a gyermeke könnyen a nemkívánatos érdeklődés keresztüzében találhatják magukat. De végül is teljesen mindegy, a kapcsolattartási jogodra már keresztet vethetünk, hiszen nem kötötted ki előre a megállapodásokban. Nagy-Britanniában pedig nincsenek automatikusan jogai egy olyan apának, aki nem az anya házastársa, és nem is volt az soha.

– Oda akarsz kilyukadni, hogy vegyem feleségül? – kérdezte hitetlenkedve Angel.

– Nem – rázta meg a fejét az apja. – Az ilyesminek szívből kell jönnie.

– Vagy józan megfontolásból. – A fiatal üzletember elgondolkodott. – Elvehetném, magammal vihetném Görögországba, és megpróbálhatnám ott megszerezni a gyermek felügyeleti jogát. Ott ugyanis én lennék előnyben. Ami azt illeti, már az ügyvédek is felvetették ezt a lehetőséget...

Az idősebb férfi őszinte aggodalommal pillantott a fiára, aki, lám, megint nem a legtisztességesebb módon akarta rendezni az ügyet.

– Komolyan idáig akarsz sülyyedni, fiam? Tényleg nem jut eszedbe más megoldás, csak ez?

Angelnek fogalma sem volt, mit tegyen, úgy érezte, nincs több eszköz a kezében. Merry Armstrong keresztülhúzta a számításait, és számúzta őt a lánya életéből. Pedig Angel nem ehhez volt szokva. Neki eddig mindig mindenki megadta, amit akart. Legfőképpen a nők. Igen, a gyengébbik nem tagjai mindig is őszinte imádattal és csodálattal tekintettek rá, az édesanyjától kezdve a nagynénjein és az unokanővéreik át azokig, akik az ágyát melegítették. Mintha isten az egész női nemet csak arra teremtette volna, hogy Angel örömét lelje benne. A fiatalember ebbe született bele, ezt tekintette természetesnek, így aztán nagy megrázkódtatást jelentett számára, amikor Merry Armstrong szembeszállt az akaratával.

Már a napot is elátkozta, amikor meglátta a lányt.

Merry azonnal feltűnt neki. A lánynak világoskék szeme volt, dús, piros ajka, mely minden férfit azonnal elcsábított volna, és fényes, sötétbarna haja, mely még lófarokba kötve is leért a derekáig. És aztán ott volt még a hihetetlenül hosszú, karcsú combja... Elkerülhetetlen volt, hogy egymásba gabalyodjanak, holott Angel még sosem feküdt le egyetlen alkalmazottjával sem, és megesküdtött rá, hogy soha nem is fog.

Merry hosszan fogta a kezében a borítékot, melyet a postás nyomott a kezébe. A lábainál egy apró termetű yorkshire terrier ugrándozott.

– Helyedre, Tigris! – szólt rá Merry a kiskutyára, amely csak átmenetileg volt náluk, hogy rendet tanuljon, és így jobb esélyei legyenek arra, hogy valaki örökbe fogadja. De Merry sajnos megszegte Sybil néni legfőbb szabályát, amely úgy szólt, hogy érzelmileg nem engedheti magához közel az átmenetileg befogadott kutyákat. Tigrisnek immár szabad volt felülnie a kanapéra, és szabad volt bekuporodnia Merry ölébe is.

Talán mert egyformán sérültek vagyunk érzelmileg, töprengett el Merry. Szükségünk van egymásra.

Megfordította a borítékot, és az egész bensője összerándult, amikor a londoni postabélyegzőt észrevette. Újabb hivatalos levél érkezett, ám ő még nem érzett magában elég erőt ahhoz, hogy szembenézzen a problémával. Úgyhogy a folyosón lévő asztalka fiókjába tuszkolta a borítékot. Majd ha lenyugszik, és elegendő ereje lesz hozzá, akkor foglalkozik vele.

A nyugalom érzése igazi luxus volt Merry számára, mióta a Valtinos-ügyvédek először felvették

vele a kapcsolatot. Azóta állandó társa lett a stressz, egész élete egyetlen jogi csatározássá vált, ahol mindent, amit mondott vagy tett, felhasználhattak ellene. Ha arra gondolt, hogy megint el kell olvasnia egy ilyen mézesmázos udvariasságokba csomagolt fenyegető levelet, olyan düh fogta el, amelyet korábban elképzelni sem tudott. Fogalma sem volt, hogy képes ilyen érzésekre, és tessék: Angel Valtinos elhozta az életébe a keserű gyűlöletet és az ellenségeskedést, pedig mindkettő nélkül nagyon jól meglett volna.

Bár az is igaz, hogy Elyssát is a férfitől kapta...

Elhatározva, hogy más irányt ad komor gondolatainak, Merry átsandított a konyhából a parányi nappaliba, ahol a lánya a szőnyegen játszott. Elyssa angyali arccskáját sötét fürtök keretezték, és a bőre olajos árnyalatát is az apjától örökölte, ugyanakkor a szemét és a száját az anyukájától. Merry el sem tudott képzelni szebb babát, bár anyaként nyilván elfogult volt, nem is kicsit.

A kislány születése előtt fogalma sem volt, mennyire meg fogja változtatni az életét az anyaság. Az egész világlátása megváltozott, a szíve pedig megtelt feltétlen szeretettel. A világon mindent megtett volna Elyssáért.

Kopogás hallatszott a hátsó ajtón, majd a nagynénje, Sybil lépett be a kis ház konyhájába.

– Felteszem a vizet forrni – jelentette vidáman. – Mindjárt teaidő.

Az asszony már közel járt a hatvanhoz, de még mindig olyan karcsú és ragyogó volt, ahogy azt egy nyolcvanas évekbeli egykori modelltől elvárja az ember.

Mindig is a pótanya szerepét betöltő Sybil néni volt Merry példaképe. Sokkal közelebb állt hozzá, mint az édesanyjához. Úgyhogy amikor az anyja Merry tizenhat éves korában újra férjhez ment, és a férjével Ausztráliába költözött, a lány a nénikéjével maradt. A kutyaemenhelyet Sybil abból a pénzből alapította, amit annak idején a modellkedéssel keresett.

A terhessége vége felé Merry a nagynénjéhez költözött, és segített neki a menhelyműködtetésében. Ugyanakkor lépéseket tett az önállósodás tekintetében is. Megnyitotta kis könyvelőirodáját, és sikerült megfelelő klientúrát kiépítenie magának a helyi vállalkozókból. A bevételeiből azóta már arra is futotta, hogy autót vegyen, sőt bérleti díjat kezdett fizetni a nénikéjének azért a kis házáért, mely a kutyaemenhely bejáratánál áll, és ahol a kislányával lakott. A házban csupán két hálószoba volt, de kert is tartozott hozzá, így Merrynek és Elyssának nem volt többre szüksége.

Sybil volt a fiatal nő legfőbb támasza, tőle kapott szeretetet és biztonságot. Natalie, Merry édesanyja tizenkilenc évesen esett teherbe, és amikor végül teljességgel alkalmatlannak bizonyult a gyermeknevelésre, a nővére, Sybil volt az, aki segített, aki vállalta a kislány felügyeletét, sokszor hetekre is. Ő volt az, aki időről időre magához vette a kis Merryt vidéki házába, hogy Natalie, akinek életében jöttek-mentek a férfiak, kiszórakozhassa magát.

Natalie általában nem megfelelő partnert választott. Ágyában nőverők, részegesek és drogosok váltották egymást, meg olyanok, akik nemhogy a közös kasszához nem járultak hozzá, de ellopták Natalie pénzét is. Ezek a viszonyok rányomták a bélyegüket Merry iskolai teljesítményére, és a gyerekvédelem akcióba lépett: megfenyegették az anyát, hogy ha a helyzet nem változik, elveszik tőle és nevelőszülőkhöz adják a lányát.

Megint Sybil volt, aki segített, megint ő lépett közbe, és vette magához az unokahúgát. Kilenc teljes évre. Merry pótolta az addig elmulasztottakat a suliban, és újra megtanult gyereknek lenni. Sybil nem várta el tőle, hogy főzzön és takarítson, meg hogy elbújjon a szobájában, ha vendég érkezik.

Ám ez a boldog és biztonságos kilenc év véget ért, mert Natalie új életet kezdett, és szerette volna, ha a lánya visszatér hozzá. A közös életük azonban nem tartott sokáig. Kilenc év hosszú idő, és Natalie-nek azzal kellett szembesülnie, hogy benne és a lányában nincs semmi közös. Úgyhogy amikor az új barátja eljegyezte, és arra kérte, hogy tartson vele Ausztráliába, Merry visszaköltözött a nagynénjéhez, és azóta sem látta az anyját.

– Mintha a postást láttam volna az imént becsengetni – jegyezte meg kérdő hangsúllyal Sybil.

Merry összerezett, és elvörösödött, ahogy eszébe jutott a kisasztal fiókjába rejtett levél.

– Rendeltem valamit Elyssának a neten – hazudta, mert egy ilyen bátor asszonynak szégyellte volna bevallani, hogy olvasatlanul elrejtette a levelet.

– Akkor tehát nem érkezett újabb levél „attól, akit nem szólítunk a nevével”? – élcelődött a

nagynénje.

– Hála istennek, épp szünetet tartunk a drámázásban, és ennek nagyon örülök. – Merry gyorsan elfordult, és egy teafiltert tett a bögréjébe.

Sybil pedig felemelte a kislányt a szőnyegről, és mielőtt a térdére ültette volna, szeretettel magához ölelte.

- Ne is gondoldj arra a gazemberre!
- Eszemben sincs – hazudta Merry.

Mélyen megvetette magát, hiszen csak egy sült bolond fecséreli arra az idejét, hogy egy olyan férfira gondoljon, aki csúnyán elbánt vele. Sybil aztán végképp nem értette volna meg ezt. Az elbűvölően szép és sikeres modell imádók egész sorát utasította el, mert mindig az igazit kereste, ám valahogy sosem találkozott senkivel, akivel el tudta volna képzelni az életét. Merry erősen kételkedett benne, hogy élt a földön olyan férfi, aki valaha is tiszteletlenül mert volna bánni a nénikéjével.

– Majd megkapja még a sorstól azt, amit megérdemel – jövendölte sötéten Sybil. – Ahogy másokkal bánasz, úgy fognak bánni mások is veled.

– Csak az zavar, hogy olyan sok gyűlölet van iránta a szívemben – vallotta be Merry. – Még sosem gyűlöltem senkit.

– Mert még mindig fáj, amit veled művelt. De meglátod, most, hogy újra elkezdted randizni, előbb-utóbb elhalványulnak a régi sérelmek.

A lány önkéntelenül is elmosolyodott. Jó volt visszagondolni a tegnapi kirándulásra Fergus Wickhammel, az állatorvossal. Fergus rendszeresen járt a kutyamenhelyre, még akkor ismerkedtek össze, amikor Merry Elyssát várta. A fiatal férfi ennek ellenére nem rejtette véka alá a rokonszenvét. És nagyon türelmes volt. Kivárta, míg a baba megszületik, és időt adott Merrynek, hogy felkészüljön egy új kapcsolatra.

Merry kedvelte Fergust, és élvezte a társaságát, ugyanakkor nem kezdett el örülni dobogni a szíve a férfi láttán, és nem akart meghalni egyetlen csókjáért. De vajon mit számít a testi vágy a megbízhatósághoz és az állhatatossághoz képest? A szexuális vonzerő, ami Angelből csak úgy sugárzott, nem hozott rá mást, csak bajt és szenvedést.

Ó, egek, hogy gyűlölte azt az embert! A szívében tomboló érzések életre keltették a majd másfél évvel ezelőtti emlékeket, és Merry úgy érezte magát, mintha egy időgép visszarepítette volna a múltba.

Merry nagy lelkesedéssel kezdett dolgozni a *Valtinos Enterprises*nél, még akkor is, ha a recepciósi állás minden volt számára, csak nem álmai munkája. Nem azért szerzett színjeles diplomát pénzügy-számvitel szakon, hogy az egész életét egy recepcióspult mellett töltsse.

Ugyanakkor szüksége volt egy jól fizető munkára, mert már így is erősen furdalta a lelkiismeret, hogy túl sokáig húzott hasznot Sybil nénje nagylelkűségéből.

Szóval ez a munka a *Valtinos Enterprises*nél az első lépés volt az anyagi függetlenedése felé vezető úton. Jó fizetést kapott, és a munka mellett is épp elég ideje maradt, hogy más, a képzésének megfelelőbb állás után nézzen.

Amikor először látta Angel Valtinost, Merrynek a lélegzete is elakadt. A férfi a liftből lépett ki éppen. Fekete haja kicsit zilált volt, az arca keskeny és nemes vonású, az orra egyenes, a szeme aranybarna és szenvedélyes. De mint később a lány megállapította, olyan hidegen is tudott csillogni ez a szempár, mint a gyémánt.

– Maga új itt, ugye? – szólította meg Merryt, miután elismerően végigmérte. A lánynak egyszerre nagyon melege lett.

– Igen, ez az első napom, Mr. Valtinos – felelte.

– Egy mosolyt se vesztegess rá! – súgta a fülébe a kolléganője, miután Angel továbbment. – Sosem kezd alkalmazottakkal. Sőt, az a hír járja, hogy egy-két lányt ki is rúgott amiatt, mert igyekeztek megkörménykezni.

– Engem a legkevésbé sem érdekel – vont vállat Merry, és igazat mondott.

Nem nagyon izgatták a férfiak. Gyerekként végig kellett néznie, hogy az anyja mindent és mindenkit elhanyagolva próbálja megtalálni álmai hercegét. Ezért a bizonytalan gyerekkort követően a biztonság nagyon fontos lett a számára. Nem szerette a kockázatot, és kerülte is, hacsak lehetett.

Az óvatos hozzáállás azt eredményezte, hogy Merry az egyetemen alig-alig járt társaságba, és nem sok új embert ismert meg. Egy-két barátja persze volt, de egyikükkel sem feküdt le. A sok, gyorsan felbomló kapcsolat, amit látott, szintén nem hozta meg a kedvét a randizáshoz. Mindennél többre értékelte a nyugalmas és rendezett életet, aminek ismeretében végképp érthetetlen, hogyan volt képes egy olyan férfi karjába omlani, mint Angel.

Ők ketten egyáltalán nem illettek össze. Angel hihetetlenül temperamentumos férfi volt. Akár egy vulkán, rendszeresen kitört, valahányszor valaki – szerinte – ostobaságot mondott vagy csinált. Türelmetlen volt, és modortalan. Merry sok ideges és ijedt munkatársat látott kijönni az irodájából. Bár ránézésre úgy festett, mint egy fotómodell, valójában egy sikerre éhes, munkamániás zsarnok volt. Merry egyetlen rokonszenves vonást tudott felfedezni benne: az éles esztét.

Amikor a vezetői értekezleteken kávéét szolgált fel, gyakran volt fültanúja, hogy a férfi néhány odavetett megjegyzéssel megcáfolt egy-egy ügyesen összerakott és bő lére eresztve előadott elméletet. Tetszett neki az is, hogy az emberek figyeltek rá, ha megszólalt, és igyekeztek elnyerni a tetszését. Időnként feltűntek mutatós kis szőkeségek, hogy a főnök úrral ebédeljenek, igazi társasági hölgyek, akiknek leginkább abban állt a szerepük, hogy szépek legyenek, és kellő csodálattal nézzenek fel Angelre. Akik meghívás nélkül érkeztek, azok Angel irodájának a küszöbét sem tudták átlépni. A férfi szórakozási lehetőségnek tekintette ezeket a nőket, és azonnal ejtette őket, ha untatni kezdték.

Vagyis Merryt szinte semmi nem vonzotta Angel Valtinosban. Sőt! A férfiban megvolt minden olyan tulajdonság, ami kimondottan taszította. Nagyképű, önző, szexcentrikus munkamániás volt, akit alaposan elkényeztetett az élet.

És mégis, Merry még másfél hónapos ismeretség után sem tudta róla levenni a szemét, ha belépett az előtérbe. Hát igen, Angel azonnal uralni kezdte a teret, amint megjelent valahol. És a hangja is olyan volt, olyan bársonyos, meleg és borzongató, hogy egy nő, ha meghallotta, biztosan azonnal odafordult, hogy megnézzze, ki az. Angel energikus személyisége lehelt életet a cég londoni központjába, és a szeszélyei miatt az alkalmazottaknak állandóan készenlétben kellett állniuk. Ha elutazott, egyszerre színtelennek és élettelennek tűnt a *Valtinos Enterprises* hatalmas központja.

Amikor a nagyfőnök egyik személyi asszisztense felmondott, és meghirdették az állást, Merry is jelentkezett, hiszen szeretett volna feljebb lépni a hivatali ranglétrán. Angel bekérte az irodájába, és faggatni kezdte.

– Miért dolgozik valaki a maga végzettségével és képességeivel a fogadópultnál?

– Mert ez volt az első állás, amit felajánlottak. – Merry idegesen a szoknyájába törölte izzadó tenyerét. – Úgy gondoltam, később majd akad jobb is.

Angel felemelkedett, és átnyújtott a lánynak egy vékonyka dossziét.

– Keressen egy nyugodt helyet a munkához. Ma délelőttre felmentem a recepciósi teendők alól. Nézze át ennek a cégnek a gazdasági adatait, és délre részletes elemzést kérek a vállalat jelenlegi gazdasági potenciáljáról. Ha jól csinálja, ma délután újra elbeszélgetek magával. Úgy értem, felvételi beszélgetést tartunk.

Néhány órával később Angel újra behívatta Merryt, és a következőket mondta neki:

– Jó munkát végzett. Az előrejelzései ugyan kicsit óvatosak, de kétségkívül helyesek. Én lényegesen kockázatvállalóbb vagyok, mint maga. Szeretem a rizikós helyzeteket. – Elmosolyodott, amikor látta, hogy Merry a homlokát ráncolja. – Magáé az állás. Remélem, bírni fogja a nyomást, mert azt nem mindenki bírja.

– Ha rám ordít, lehet, hogy visszaordítok – jegyezte meg Merry.

Angel szája mosolyra húzódott, és ettől egyszerre annyira vonzónak tűnt, hogy Merry képtelen volt levenni róla a szemét.

– Valami azt súgja, hogy remekül ki fogunk jönni egymással.

Hát így kezdődött Merry szakmai pályafutásának legizgalmasabb időszaka. Ő volt a legfiatalabb a főnök személyi asszisztenseinek csapatában, Angel mégis mindent őrá bízott, aminek a számokhoz volt köze. Sybil természetesen örült unokahúga előléptetésének, de elkeserítette a végtelenül hosszú munkaidő és a felelősség, amelyet Merry viselt.

– A főnök kinézett magának – mondta az egyik férfi kolléga úgy két hónap után. – Nyilvánvalóan van benned valami, ami a hosszú combú szőkéből hiányzik, mert folyton téged bámul.

– Nem tudom, miről beszélsz, semmi ilyesmit nem vettem észre – szabadkozott Merry, de persze nem mondott igazat.

Ő maga is megbámulta néha Angelt. És valahányszor a férfi égő pillantásával találkozott a tekintete, nagyot dobbant a szíve, és kiszáradt a szája. Ez a tény végtelenül kínos volt számára. Nemcsak azért, mert a férfi a főnöke volt, hanem azért is, mert ezekben a másodpercekben úgy érezte, már nem ura önmagának, a cselekedeteinek.

Aztán a sors úgy intézte, hogy még közelebb kerüljenek egymáshoz. Egy csúnya influenza megtizedelte a dolgozókat. Ahogy a megbetegedések száma nőtt, Merrynek egyre gyakrabban kellett kettesben dolgoznia a nagyfőnökkel. Aztán egy este a férfi megkínálta egy itallal, majd felajánlotta, hogy hazaviszi.

Az italt Merry visszautasította, a fuvart azonban elfogadta, hiszen úgy sokkal hamarabb hazaért volna. Angel már a liftben úgy méregette, hogy a lány beleszédült, és úgy érezte, menten elemészti a forróság. Aztán mikor a férfi kinyújtotta a karját feléje, és megérintette az ajkát, elakadt a lélegzete. Beleremegett az érintésbe, pedig a java még csak most következett: Angel, akit végképp cserben hagyott az önuralma, a lift üvegfalához nyomta, és lázasan megcsókolta. Annyi vadság, annyi szenvedély volt ebben a csókban, hogy Merry teljesen tehetetlen volt vele szemben.

– Gyere haza velem! – kérte rekedtes hangon Angel, miközben a lány próbált magához térni.

– Szó sem lehet róla! – tiltakozott. – Ez a csók hiba volt. Felejtjük el!

– Nem hiszem, hogy ez lehetséges. – Angel nehezen szedte a levegőt. – Már hetek óta próbállak kiverni a fejből, de nem megy.

– Ez csak testi vágy – tiltakozott Merry. – Nem kell tudomást venni róla, és kész.

Kinyílt a liftajtó, és a férfi kilépett rajta.

– Fogalmam sincs, hogy kell azt csinálni – vallotta be, majd kinyújtotta a karját, mert az ajtó elkezdett becsukódni. – Gyere!

– Köszönöm, inkább nem. Metróval megyek, ahogy szoktam.

– Ne beszélj butaságot! Tudok uralkodni magamon.

Erről Merry egyáltalán nem volt meggyőződve, de a habozását látva Angel egyszerűen kihúzta a fülkéből.

– Hazaviszlek, és kész. Hiszen megígértem.

– Vannak határok, amiket egy munkahelyen jobb, ha nem lépünk át – jegyezte meg Merry, útban az autó felé.

– Azt én is tudom. De ne tégy úgy, mintha nagykanállal fogyasztanám az alkalmazottjaimat. Éppenséggel pont arról vagyok híres, hogy sosem kezdek munkatárssal. Te abszolút kivétel vagy.

– És ez a mai eset is kivételes marad, mert mostantól ésnél leszünk, és nem hagyjuk, hogy újra megtörténjen – mondta Merry, miközben beszállt az áramvonalas, ezüstszerű sportkocsiba, mely valószínűleg többévi jövedelmébe került. – Akárhogy is nézzük, megóvtalak attól, hogy végzetes hibát kövess el.

– De nagyra vagy magaddal! – feddte meg Angel. – Pedig ha nem állok le a megfelelő pillanatban, ki tudja, talán még most is a liftben csókolóznánk.

– Tévedés. Biztosan ellöktelek volna magamtól – jelentette ki hűvös-magabiztosan Merry.

Megmondta a címét, bár a férfi látszólag tudta, merre induljon. Útközben mindketten hallgattak. Angel csak akkor szólalt meg, amikor megállt az igen csúf épület előtt, melyben a lány lakott.

– Ennél sokkal jobb környéken is lakhatnál – jegyezte meg a férfi. – Megengedhetnéd magadnak.

– Nem szórom a pénzt, takarékoskodom – felelte büszkén a lány, majd kikapcsolta a biztonsági övét. Épp abban a pillanatban, amikor Angel ismét magához húzta, és egy lemondó sóhajjal az

ajkára tapasztotta a száját. Merry egész testét elöntötte a forróság, mely az öle tájékaról indult, és borzongató hullámokban terjedt szét a testében. A mellbimbója fájón megdermedt a ruhája alatt.

– Még mindig arra várok, hogy ellökj magadtól. – Angel felemelte a fejét, és gúnyosan rákacsintott.

– Nem hinném, hogy díjaznál egy pofont – vágott vissza a lány, akinek arcán szégyenpír égett.

– Ha a pofon azt jelentené, hogy végre feladtad a hűvös tartózkodásodat, akkor lehet, hogy mégis. Talán még könnyörögnék is érte – jött a válasz.

Merry úgy pattant ki a sportkocsiból, mintha kígyó marta volna meg. Megijesztette, hogy magas elvárásai ellenére sem volt képes kordában tartani a vágyát. Igenis el kellett volna taszítania, fel kellett volna képelnie a férfit, hogy félreérthetetlenül az értésére adja: erről márpedig szó sem lehet. Egy ilyen versenyorientált, agresszív férfi számára a kudarc csak kihívást jelent. Azt, hogy meg kell próbálnia még egyszer.

Az autó mindvégig ott maradt a ház előtt, míg Merry be nem lépett az épületbe. Csak amikor beért, akkor lélegzett fel. Még mindig rázta a hideg, és teljesen össze volt zavarodva. Még most is érezni vélte a férfi szomjas száját az ajkán, még most is érezte az egész testét lángba borító forróságot. Mégis hogy képzelte a férfi? Hogy mert ilyet tenni vele?

Ez volt élete első igazán felkavaró szexuális élménye. Nem csoda, hogy nem tudott aludni, csak hanykolódott az ágyban. Amikor Angel megcsókolta, levegőt is alig kapott, a fejéből pedig egy szempillantás alatt eltűnt minden értelmes gondolat. Hát nem bosszantó, hogy egy kis csókocska ilyen végzetes hatást gyakorolt rá?

Amikor másnap bement a céghez, nagyon ideges volt, ám Angel nem viselkedett vele másképp, mint egyébként. Ezt a lány egyszerre érezte megnyugtatónak és bosszantónak. Hogy tehet úgy, mintha mi sem történt volna?! Hogy kezelheti úgy, mint bármelyik másik kollégát, miután tegnap kétszer megcsókolta, és le akart feküdni vele?! Mert ami azt illeti, őrá nagyon komoly hatással volt a tegnapi szenvedélyes közzjáték. Mintha megsérült volna körülötte a józanság csigaháza, melyben mostanáig rejtőzött, Merryt elárasztotta egy csomó olyan testi érzés, amikről eddig nem akart tudomást venni.

Attól kezdve még erőteljesebben érzékelte Angel jelenlétét és közelségét. A férfi egyetlen pillantása elég volt ahhoz, hogy lánggra lobbanjon a vágya. Érzékeny mellbimbója nekifeszült a melltartónak, az öle pedig lázasan lüktetett. És a szenvedély, amelyet a főnöke ébresztett benne, sehogy sem akart elcsitulni.

A hét utolsó munkanapján Angel arra kérte a lányt, hogy maradjon bent egy kicsit tovább.

– A következő napirendi pont... mi magunk vagyunk – jelentette ki titokzatosan a férfi.

– Nincs olyan, hogy „mi” – szögezte le elutasítón Merry.

– Igazad van. És hogy továbbra se legyen, sajnos kénytelenek leszünk engedni a szenvedélynek. Tudod, ha viszket a hátad, jobb, ha megvakarod, mert akkor elmúlik. Míg ellenben ha nem teszed, továbbra is viszketni fog.

– Érzésem szerint a csábítási praktikáid némi frissítésre szorulnak – somolygott Merry.

Angel vágott egy grimaszt.

– Nem szoktam csábítani.

– Én viszont nem szoktam egyéjszakás kalandokba bocsátkozni.

– Szóval ha előbb vacsorázni hívlak, és csak aztán a lakásomra, akkor van esélyem?

– Nem, akkor sincs. Ugyanis szűz vagyok, és ezen nem fogok változtatni azért, hogy a főnökömmel tölthessek egy felejthető éjszakát.

– Szűz vagy? – képedt el a férfi. – Komolyan?

– Komolyan. – Merry csöppet sem érezte ezt kínosnak. Az anyja példáján megfigyelhette, milyen következményekkel jár, ha az ember túl korán és meggondolatlanul esik teherbe, és szilárdul eltökélte, hogy ő nem fogja elkövetni ezt a hibát. – A szexnek többet kellene jelentenie, mint egy hátvakarás.

Angel felugrott az íróasztalától, és az izmain megfeszült méretre szabott öltönye. Merry szája hirtelen kiszáradt.

– Számomra sosem jelentett többet – szögezte le a férfi. – Bár a felejthető jelzővel nem értek egyet. Én minden vagyok, csak nem felejthető. Ugyanakkor azonban tény, hogy nem fekszem le szüzekkel.

– Jó tudni. – Merry szívverése ismét felgyorsult, ahogy azt figyelte, hogyan feszül meg a fehér ing a férfi mellkasán. – Most már hazamehetek?

– Hazaviszlek – döntötte el Angel.

– Köszönöm, nem szükséges.

– Itt én döntöm el, mi szükséges és mi nem – felelte a férfi, majd az ajtóhoz lépett, kinyitotta, és elindult a lift felé. – Ugye tudod, hogy a magadfajta lány olyan ritka, mint a fehér holló? A jövőendő házastársadnak tartogatod magad?

Merry akarata ellenére örült a férfi érdeklődésének.

– Nem, dehogy – mosolyodott el. – Csak szeretnék komoly kapcsolatot. Nem érdekelnek a futó viszonyok.

Angel lustán nekidőlt a liftajtónak.

– Biztos? – kérdezte, és a hangja felért egy simogatással.

– Hagyd ezt abba! – szólt rá a lány. – Kicsit sem hasonlítunk. Sem ebből a szempontból, sem más tekintetben.

– Mert túlságosan bezárkózol, túl sok falat emelsz magad köré. Tulajdonképpen miért van ez?

– Mintha komolyan érdekelne – sóhajtott Merry.

– Igenis érdekel. – Angel aranybarna szeme megvillant. – Kellesz nekem.

– Csak azért, mert nem kaphatsz meg – vágta oda Merry.

– Kezdesz udvariatlan lenni.

– Mert kezdem elveszíteni a türelmemet.

– Tetszik, ha ki van bontva a hajad – váltott témát Angel. – Olyan hihetetlenül hosszú.

– Anyám régen mindig rövidre vágta, mert úgy könnyebb volt rendben tartani. Mióta én határozhatom meg a hosszát, egyfolytában növesztem. – Merry megremegett, mert a férfi megint rámosolygott. – Mert most már szabad.

– Nehezen engeded ki az irányítást a kezedből, akárcsak én – állapította meg Angel.

– Ezért nyilván soha nem érthetjük meg egymást.

– Azért nem érthetjük meg egymást, mert szörnyűségesen prűd vagy. És lenézel mindenkit, aki nem az.

– Ez nem igaz. – Közben leértek a garázsszintre, és átvágtak az óriási, majdnem üres parkolón.

– Ó, dehogyisnem. Azt hiszed, felsőbbrendű vagy, csak mert kordában tudod tartani az ösztöneidet. De amikor a múltkor megcsókoltalak, ki voltál szolgáltató nekik...

A férfi az autójának szorította Merryt. Karcsú, izmos testéből forróság és valami érzéki, egzotikus illat áradt. Bár mellette támaszkodott a kocsinak, és egyelőre nem ért hozzá, Merry lába már a puszta gondolatra is rogyadozni kezdett.

– Hiszen levegőt sem kapsz, ha a közeledben vagyok. Azt hiszed, nem látom? Azt hiszed, nem tudom, hogy te is kívánsz engem? Hiába tagadod, ugyanazt érzed, amit én. Ezt az elviselhetetlen érzéki feszültséget.

Merry tudta, hogy ellökhetné magától, és akkor Angel egy pillanatig sem erőszakoskodna tovább. Tudta, hogy nem történne semmi, amit ő nem akar. És ez a hatalom kellemes érzéssel töltötte el. Lám, Angel képtelen ellenállni a kettejük közti elemi vonzódásnak – és Merry ellenállása is rohamosan csökkent. Percről percre érezte, ahogy gyengül. Soha senki nem ébresztett benne ilyen érzéseket, mint ez a férfi. Adrenalin pulzált az ereiben, a szíve örülten dobogott. Igen, tényleg kívánta ezt az embert!

A felismerés villámcsapásként érte, és meglehetősen kellemetlenül érintette. Egy pillanat alatt semmissé vált minden, amit eddig önmagáról gondolt.

– Nem vagy az esetem – próbált tiltakozni, de mivel kiszáradt a torka, a hangja elcsuklott.

– Te sem az enyém – hangzott a válasz. – Mégis, ha akarnád, akár most rögtön a magamévá tennélek itt, a parkolóházban.

– De nem akarom – vágta rá minden ízében remegve Merry. – Vigyél haza, légy szíves! És fogd vissza magad!

– Nem értem, miért kell ebből ekkora ügyet csinálni – duzzogott a férfi, majd megnyomta a távirányító gombját, és az ajtó kinyílt.

Merry, mintha álmában cselekedne, úgy szállt be a kocsiba.

– Mert kicsit sem kedvellek – vallotta be.

– *Thee mou...* Nem is kell, hogy kedvelj, elég, ha kívánsz. Márpedig ez megvan, ne is tagadd.

Ez szóról szóra igaz volt, Merry sem tagadhatta tovább. Az agyának nem osztottak lapot ebben a játékban. Hiába találta Angelt ellenszenvesnek szinte minden szempontból, akkor is vonzódott hozzá.

– Együtt töltjük az éjszakát, és kielégítjük a vágyainkat, aztán szépen éljük tovább az életünket, és elfelejtjük az egészet – győzködte a férfi, miközben indított, majd hamarosan elhagyta a garázst.

– Azt hittem, nem fekszel le szüzekkel.

– Úgy látszik, te minden szempontból kivétel vagy.

– Nem hiszem el, hogy már hosszú percek óta erről tárgyalunk... – csóválta meg a fejét Merry.

– Valamiféle megoldást találnunk kell. Teljesen elvonod a figyelmemet a munkáról. Napközben lopva téged bámullak, éjjel meg alvás helyett is rólad ábrándozom. Ami, beláthatod, garantáltan nem tesz jót az üzletnek.

– Azt értem, neked miért lesz jó, ha lefekszem veled, de nekem mi előnyöm származik mindebből? – kérdezte a lány.

– Nos, nem akarok dicsekedni, de a szexuális teljesítményem egyáltalán nem átlagos.

– Ó... – Merry egész bensője beleremegett a válaszbba. Egyre valószínűbbnek látta, hogy megteszi, amit Angel annyira akar, és amire ő is vágyik.

Hátha a férfinak igaza van... Hátha utána elmúlik ez az őrjítő vágyakozás, és aztán az élete visszatér a régi, rendes kerékvágásba. Ez a gondolat fölöttébb vonzotta. Persze ez nem a nagy, romantikus szerelem lenne, szívecskékkel és rózsacsokrokkal, de talán nem is voltak reálisak az elképzelései. Nem a férjének akarta ajándékozni a szüzességét, hanem a szerelmének, ám az igaz szerelem mostanáig nem talált rá. Lehet, hogy soha nem is fog...

– Szóval akkor azt javaslod, hogy használjalak ki? – kérdezte meg Merry, amikor behajtottak egy másik mélygarázsba.

– Nyugodtan. Hiszen én is kihasználnálak téged. – Angel leállította a motort, és magához húzta a lányt.

Olyan mohón csókolta meg, hogy Merrynek elakadt a lélegzete. Azt sem tudta volna megmondani, hogyan szálltak ki a kocsiból, illetve hogyan jutottak fel a garázból a lakásba. Csak Angel ajkának íze maradt meg az emlékezetében, és a lázas kezek, melyek bebarangolták az egész testét. A félhomályba burkolódzó folyosón Merryről lehullott a kabát, amelyet hamarosan Angel zakója is követett. A lány kibújt a cipőjéből, a férfi letépte a nyakkendőjét, majd felkapta Merryt.

– Lassítanunk kell – zihálta Angel. – Különbben te nem fogod élvezni.

Lefektette a lányt a hatalmas franciaágyra, aztán ledobálta a ruháit. Merry alig várta, hogy újra egymásra találjon a testük, és nem is kellett sokáig várnia. Angel hamarosan felállította az ágyról, lehúzta a ruhája cipzárját, és miután a lány kibújt belőle, kikapcsolta a melltartóját is. Csodálattal nézte, megcsókolta mindkét vállát, majd kivette a hajából a csatot. Amikor pedig a sötét hajuhatag beborította Merry vállát, megfogott egy hajtincset, és őszinte álmélkodással forgatta az ujjai között.

– Csodaszép a hajad – mormolta.

– Ez valami fétis nálad? – csúfolódott a lány. – A hosszú hajra izgulsz?

– Eddig még nem tűnt fel. De ez a gúnyos kis félmosolyod hihetetlenül felcsigáz.

– Nem is gúnyos!

– Túl sokat beszélsz – mordult fel Angel, és a lány ajkára tapasztotta a száját. Közben az arcát, a nyakát cirógatta, végül gyöngéden két kezébe fogta a mellét.

Amikor a mellbimbóját kezdte izgatni, Merry felnyögött. Angel közben tovább csókolta, és

lenyomta az ágyra. A lány lefeküdt, és Angel dús, fekete fürtjei közé fúrta az ujjait. Soha nem kívánt még így senkit. Bár szerette volna megőrizni a józan eszét, a teste máris önállósította magát.

Angel testhelyzetet változtatott, és végigcsókolta a lány hasát. Aztán lehúzta róla a bugyit, és ördögi ügyességgel becézni kezdte a combja belső oldalát, míg végül a lány teljesen kiszolgáltatottan, tehetetlenül feküdt előtte. Fel sem fogta, miket művel vele Angel. Önkívületben vonaglott, aztán valamikor felhúzta magához a férfit, és vágyakozva, mohón csókolta, egészen kifulladásig.

Az izmai pattanásig feszültek. Immár teljesen elveszítette az ellenőrzést a cselekedetei fölött, olyan hangokat hallatott, hogy maga is megijedt tőle.

Angel ekkor már a nyakát csókolta, aztán visszatért az ajkához, azt kóstolgatta, nyelve a nyelvével játszott. Merry már képtelen volt épkezláb gondolatokra. Ekkor a férfi felhúzott egy óvszert, majd lassan, óvatosan beléhatolt. Olyan lassan, hogy Merry közben elveszítette a türelmét. Nem akarta, hogy úgy kezeljék, mint egy hímes tojást. A teste készen állt, a szíve vadul dobogott. Önkéntelenül megemelte a csípőjét, és ez a hívogató mozdulat már sok volt a férfi önuralmának. Felnyögött, és még mélyebbre nyomult. Merry felszisszent fájdalmában.

- Ez a te hibád – suttogta Angel. – Ha nyugton maradsz, nem okoztam volna fájdalmat.
- Nem vagyok guminő, hogy mozdulatlanul feküdjek.
- Csak miattad akartam óvatos lenni. Hogy ne fájjon.
- Nem vagyok cukorból. Egy kicsit talán fáj, de nem történt semmi bajom. Folytasd!

Kellett egy kis idő, de Merry hamarosan hozzászokott Angel méreteihez, és ahogy a férfi lassan mozogni kezdett benne, leírhatatlanul gyönyörűséges érzések kerítették hatalmukba.

- Abba ne hagyd! – suttogta.

Angelnek ez eszébe sem jutott. Minden egyes kéjes nyögéssel egyre mélyebbre hatolt, és egyre tovább űzte a lányt a gyönyör felé vezető úton. Merry teste megfeszült. Ezúttal lassabban jött a kielégülés. A szíve száguldott, a fülében vadul dübörgött a vér, és a bensőjét lassan teljesen hatalmába kerítette egy édes lüktetés. Végül leomlott minden gát, a kéj egyszerre tört rájuk, és szédítő magasságokba emelte őket, hogy aztán teljesen kifulladásra kerüljenek el a párnán.

Angel legördült róla, hogy tehermentesítse, de megpróbálta átölelni. Merry azonban kisiklott a karjából. Az ösztönei azt súgták, meneküljön. Rendben, megvolt a szex, de most már tényleg semmi oka nincs rá, hogy itt maradjon. A büszkesége, az emberi méltósága azt kívánja, hogy azonnal távozzon. Az ágy másik szélére gördült, gyorsan felkelt, és elkezdte összeszedni a holmiját.

- Maradj itt éjszakára! – kérte Angel.
- Nem. Hazamegyek – felelte a lány.

A férfi erre idegesen kiugrott az ágyból, és eltűnt a fürdőszobában.

Merry szívesen lezuhanyozott volna, de egy perccel sem akart tovább maradni a feltétlenül szükségesnél. Már teljesen felöltözött, és éppen a cipőjét húzta az előszobában, amikor Angel ismét felbukkant, és mindenfajta szégyenérzet nélkül anyaszült meztelenül megállt a hálószoba ajtajában.

- Nem akarom, hogy elmenj – jelentette ki.
- Már hívtam taxit. – Merry lehajtotta a fejét, sötétbarna hajzuhataga előrehullva szinte teljesen eltakarta az arcát. – Arról volt szó, hogy csak egyszeri alkalom, szóval jobb lesz így.
- Hogy őszinte legyek, szerintem egyéjszakás kalandról beszéltünk. És az éjszakának még nincs vége.

– Nem kaphatsz meg mindig mindent, amire vágysz – vont vállat kifejezéstelen arccal Merry. – Különbem én is élveztem, de azt mondják, a csúcson kell abbahagyni.

Angel görögül szitkozódott egy sort.

- Megőrzítesz, tudod?

– Nem értem, mi bajod. Nem te mondtad, hogy egy alkalom után mindketten megnyugszunk, és lezárhatjuk a témát?

Merry jól adta a hűvöst és fölényest, ennek ellenére meglehetősen rémülten érkezett haza. A lakásába lépve azonnal levetkőzött, majd beállt a zuhany alá. Sokkolták a történetek. Legfőképpen az, hogy

ebbe az egészbe beleegyezett. A legsajátosabb helyeken sajgott a teste, de legalább annyira fáj neki, hogy elvesztette a józan eszét, ami ehhez az örült éjszakához vezetett. Próbált szenvtelen távolságtartással hozzáállni a dologhoz, ahogyan Angel tette, de egyszerűen képtelen volt rá, hiszen a bensőjében valóságos érzelmi káosz tombolt.

Vége van, most már minden rendben lesz, nyugtatgatta magát újra és újra. Angelnek óriási a tapasztalata az ilyen ügyekben, vagyis tudja, mit beszél. A kíváncsiságuk és a féktelen vágyakozásuk kielégült, vagyis már nincs mitől félniük, a tűz kihunyt. Hamarosan már csak kínos emlék lesz ez az este, amiről nem beszél senkinek.

Merrynek azonban az elkövetkező napokban meg kellett állapítania, hogy Angel a széles körű tapasztalatai ellenére is tévedett. Hiába feküdtek le egymással, a vágy maradt. Ez egészen nyilvánvalóan látszott abból, ahogy a férfi ránézett, ahogy megszólította, amikor kiosztotta számára a munkahelyi feladatokat. Merry úgy érezte, mintha láthatatlan kötelék kapcsolná össze őket. Angel közelében az egekbe szökött a pulzusa, kipirosodott az arca, akár egy szerelmes bakfisnak. És a gondolat, hogy a kelleténél jobban hasonlít az anyjára, megijesztette.

Lehet, hogy valójában ezért feküdt le Angel Valtinossal? Ezért tagadott meg egy szempillantás alatt minden elvet, amely eddig fontos volt számára? Valószínűleg már a közös munka során elkezdett bizonyos érzéseket táplálni a férfi iránt. Például csodálta az intelligenciáját és az üzleti érzékét... Ez a felismerés annyira megrázta, hogy elkezdett munkát keresni. El akarta hagyni a *Valtinos Enterprisest*, minél előbb.

Aztán két héttel a viharos pásztorórájuk után Angel becsöngetett Merry ajtaján.

– Hát te meg hogy kerülsz ide? – döbrent meg a lány, akit meglehetősen kellemetlenül érintett, hogy smink nélkül, zuhanyozástól vizes hajjal, pamutpizsamában kellett a vendéget fogadnia.

– Az autóm elhozott – felelte a férfi, és becsörtetett a kicsi, egyszobás lakásba.

– Hé, ha jól emlékszem, nem hívtalak be! – méltatlankodott Merry.

Angel rászzegezte dühödt pillantását.

– Azért jöttem, mert nem bírom tovább – nyögte. – Nem bírom nélküled.

– De hát megállapodtunk, hogy csak egyetlen alkalom lesz... Hogy annyi biztosan elég – hebegte a lány, majd az ágyra rogyott.

– Tévedtem. Soha ekkorát még nem tévedtem életemben.

Merry csaknem felnevetett, de szerencsére még időben legyűrte a késztetést. Angel nagy belső küzdelmét viccesnek találta ugyan, kicsit azért mégis meghatotta a dolog. Hogy a férfi idejött, holott nem akart idejönni. Megértette, átérezte a dühét.

– Veled akarom tölteni az éjszakát.

– Angel...

A férfi leült mellé az ágyra, és az arcára simította a tenyerét.

– Mondd még egyszer! – kérte. – Mondd ki újra a nevem!

– Nem. Csak odabent, a cégnél vagyok köteles teljesíteni a parancsaidat.

– *Thee mou...* Miért ellenkezel folyton? – Angel felnyögött, aztán odahajolt hozzá, oldalra hajtotta a fejét, és belecsókolt a nyakába.

– Miért jöttél? – suttogta elgyengülve Merry.

– Mert nem tehettem mást. – A férfi megfogta a kezét, és lüktető, kőkemény ágyékára tette, majd sóhajtott egy nagyot, amikor Merry cirógatni kezdte a nadrágon keresztül.

A lányt is előntötte a forróság, a vágya egy szempillantás alatt feltámadt, elegendő volt hozzá egy csók, egy érintés. Hiába próbált küzdeni ellene, hiába igyekezett megőrizni a józan eszét, minden reménye elszállt, amikor a férfi az ajkára tapasztotta a száját. Egyetlen dologra tudott gondolni, hogy Angel kívánja, és képtelen távol tartani magát tőle. És ez a gondolat minden ellenérvet kikapcsolt. Hasonló vadsággal és kétségbeesett szenvedéllyel viszonzta a csókot.

– El akartalak vinni vacsorázni – suttogta lázasan a férfi, mialatt a pizsamafelső gombjaival küzdött.

– Éhes vagy? – Merry kis híján megfojtotta Angelt, miközben a nyakkendőjét bogozta.

– Kizárólag téged akarlak. Az irodában majd belebolondultam, hogy egész nap együtt voltunk,

és mégsem érhettem hozzád egyetlen ujjal sem...

Nem sokkal később már meztelenül feküdtek az ágyon, és Angel kibontott egy csomag óvszert.

– Mert hiszen nem akarjuk, hogy valami baleset történjen – suttogta.

– Nem, azt nem akarjuk – ismételte a lány.

Sokkolta a saját viselkedése, mégsem volt képes elküldeni a férfit. Angel eljött hozzá, ő pedig boldog volt, hogy láthatja.

Angel beléhatolt, és elégedetten felsóhajtott, amikor Merry a dereka köré fonta a lábát, és készségesen megemelte a csípőjét. Mindketten átadták magukat a túlságosan hosszú ideig visszafojtott váagnak, rátaláltak az ősi ritmusra, és valósággal elvesztek a határtalan gyönyörben. Egyszerre, hangos nyögésekkel értek fel a csúcstra.

Angel a végén még homlokon csókolta Merryt, aztán legördült róla. A következő pillanatban szitkozódni kezdett görögül.

– Elszakadt az óvszer – magyarázta Merry kérdő pillantására, majd kiugrott az ágyból. Merry fájni kezdett. A nyakáig felhúzta a takarót.

– Ilyesmi még sosem történt velem – tette hozzá a férfi, miközben sebesen öltözködni kezdett.

Merry eltöprengett, megemlítse-e neki, hogy az előbb még vacsorázni akartak, de aztán elvetette a gondolatot. Valószínűleg úgysem tudott volna semmi megnyugtatót mondani Angelnek. Semmi olyasmit, ami jobb kedvre derítené. Hiszen nem szedett tablettát, és más módon sem védekezett, ami, most már belátta, nagy butaság volt. Egy nőnek muszáj vigyáznia magára.

Angel kivette a tárcáját, és átnyújtott neki egy névjegykártyát.

– Holnap reggel első dolgod legyen elmenni ehhez a nőgyógyászhoz. Nem baj, ha emiatt később érsz be az irodába. A doki már tudni fog rólad, beszélek vele. Jó barátom.

Egy perccel később a férfi már nem volt a lakásban.

Merry újra lezuhanyozott. Pocsékul érezte magát. Úgy, mint akit megaláztak és eltaszítottak. Emellett haragudott is magára. Hogy feküdhett le egy olyan emberrel, aki a legelső apró akadály bekövetkeztekor teljesen magára hagyja?

Még szerencse, hogy semmit nem sejtett abból a rémálomból, ami másnap várt rá, különben aligha aludt volna aznap éjjel. És azt sem tudta, hogy sok-sok hónap keserűség és boldogtalanság vár rá, mintegy büntetésként a felelőtlen viselkedése miatt. Beleesett egy olyan férfiba, aki csak a testi vágyait akarta kielégíteni, és még ezek a vágyak is azonnal meghaltak benne, amikor elszakadt az óvszer.

Hát ezért igyekezett Merry távol tartani magát a pusztá testiségtől, ezért keresett biztonságot és őszinte érzéseket a szenvedély helyett.

A nőgyógyász másnap reggel megvizsgálta, és esemény utáni tablettát ajánlott neki. Merry még sosem gondolkodott rajta, hogyan áll a védekezés ezen módjához, de most ráébredt, hogy nem akarja bevenni a gyógyszert. Ha az anyja annak idején bevett volna egy ilyet, akkor ő most nem lenne a világon – ez a gondolat pedig nagyon megrázta. Angel vajon azért küldte ehhez az orvoshoz, mert tudta, hogy ezt a tablettát fogja javasolni neki? Meg akarta kérdezni a férfitől, amint találkoznak.

Csak hogy nem találkoztak.

Miután az orvosi vizsgálatot követően beért a céghez, egyenesen a nagy tárgyalóba kérték, ahol már várt rá a személyzeti igazgató és a cég ügyvédje. Azonnali hatállyal felmondtak neki, a nagylelkű végkielégítésért cserébe viszont alá kellett írnia, hogy soha senkinek nem beszél a távozásáról.

Merry még sokáig nem tudott szabadulni ennek a nyomasztó jelenetnek a hatása alól. Porig sújtotta a tudat, hogy Angel bármi áron szabadulna tőle, és arra sem veszi a fáradságot, hogy ezt személyesen mondja el neki. Mert Angel egy önző szörnyeteg, akinek csak a saját biztonsága és lelki nyugalma számít, ezért haladéktalanul eltávolítja őt az irodából, mivel kellemetlenné vált számára a jelenléte. Az, hogy Merry semmivel sem szolgált rá erre a megalázó és durva bánásmódra, a legkevésbé sem zavarta.

A lány mélyen megalázónak találta a helyzetet, mégis elfogadta a felajánlott pénzt, mivel élnie

kellett valamiből, míg munkát talál. Aztán később azt a havi juttatást is elfogadta, amit Angel ügyvédei ígértek a hallgatásáért, igaz, minden egyes fontot befizetett az Elyssa nevére nyitott bankszámlára.

Hát ez volt az a nap, amikor Merry szívből meggyűlölte Angel Valtinost...

2. FEJEZET

Sybil szavai rántották vissza Merryt a valóságba.

– Fergus megkérdezte tőlem, hová vigyen holnap. Amit kicsit furcsálltam, hiszen nem ártana, ha lenne saját ötlete. De azt hiszem, csak az a cél, hogy biztosan élvezd a randit.

– Nos, igen, Fergus néha kicsit bizonytalan – ismerte el Merry, ám ő ezt egyáltalán nem bánta.

Az erőszakos és önző Angel után pont ilyen férfira volt szüksége. Egy magabiztos macsó ugyanis csak addig vonzó, míg ellened nem fordul, és a legádázabb ellenséged nem lesz.

– Azt javasoltam neki, hogy ruccanjatok ki a tengerhez – folytatta Sybil. – Tudom, hogy szeretsz a parton sétálni. Vigyétek magatokkal Elyssát is! Fergus szereti a gyerekeket.

– Igen, ez igaz – biccentett Merry, és eltöprengett, vajon milyen lenne, ha a lányának volna apja.

Igazi apja, aki velük van mindennap, részt vesz a gyerek nevelésében, érdeklődést mutat iránta. Ő maga csak egyetlenegyszer látta az apját, és az a találkozás sem volt túl kellemes.

Másnap reggel Merry beszárította a haját, és kicsit ki is sminkelte magát, majd belebújt a legcsinosabb, szűk farmerjébe és egy piros pólóba. Aztán kényelmes cipőt keresett, és épp felvette Elyssát, hogy induljanak, amikor megszólalt a telefon.

Merry letette a gyereket a szőnyegre, és fogadta a hívást.

– Igen?

– Az irodában vagyok – hallotta a nagynénje hangját. – Itt van Elyssa apja is, állítólag azért jött, hogy a lányát láthassa. Gyere ide, kérlek! Lehetőleg most rögtön.

Merry annyira meglepődött és megijedt, hogy egy pillanatra megszédült. Rémülten felkapta a gyereket, azon töprengve, vajon mihez kezdjen vele. Teljesen kizártnak tartotta, hogy Angel Elyssát akarja látni. Hiszen mindent megtett, hogy soha az életben ne kelljen szembesülnie a kislánya létezésével. Az igaz, hogy a gyerek születése óta többször is kérte, hadd nézhesse meg őt, de Merry ellenállt. Nem akart semmilyen kapcsolatot ezzel az emberrel, aki így elbánt velük.

Babakocsiba tette a kislányt, minden szükséges holmit bepakolt a pelenkázótáskába, aztán áttolta a gyereket a kutyamenhely területére, ahol a pajtából átalakított közösségi térben megtalálta Sybil néneje alkalmazottjait, akik épp kávéztak.

– Megtennétek, hogy negyedóráig vigyáztok Elyssára? – kérdezte tőlük.

– Ó, hát persze! – ugrott fel máris a három fiatal nő egyike. – De csak ha kivehetjük a babakocsiból, és játszhatunk vele egy kicsit.

Merry mosolyogva bólintott, és már ott sem volt. Az irodaépület előtt nem lehetett nem észrevenni a hatalmas, fekete limuzint.

Mi a csudát kereshet itt Angel? Utoljára aznap találkoztak, amikor Merry követte a férfit, hogy elmondhassa neki, terhes. És ez volt az a pillanat, amikor azt kellett látnia, hogy az aranybarna szempár hidegen és keményen megvillan.

– Megtartod? – kérdezte a férfi, majd hirtelen megrázta a fejét. – Nem, felejtsd el a kérdést. Ilyenkor azt illik mondani, hogy természetesen mindenben támogatlak, bárhogy is döntesz.

Hogyan felejthetné el ezt? Hogy viselkedhetne nyugodtan, mikor ez az ember azt szerette volna, ha elveteti kettejük csodálatos kislányát? Szentül hitte, hogy mindenféle kapcsolat Angellel csak rossz lehet Elyssának, mert annak következtében feltétlenül sérülni fog.

Amikor belépett az irodába, érdekes jelenet tárult a szeme elé. Sybil egy sörétes puskával állt az ajtóban, mellyel a szemközti falnál álló Angelre célzott.

– Szabadíts meg ettől a futóbolondtól! – szólította meg a férfi Merryt. – Azt mondta, hogy lelő, ha meg merek mozdulni.

– Nincs semmi baj, Sybil – mondta feszülten a lány. – Tedd le azt a puskát! Elyssát a pajtában hagytam.

Angel döbbsen kapta fel a fejét.

– Elárulnád, mit keres a lányom egy pajtában? És egyáltalán... Ki vigyáz rá ilyenkor?

Sybil bezárta a puskát a szekrénybe, és elindult kifelé.

– Hazaviszem magamhoz Elyssát – jelentette ki, és már ott sem volt. Angelre ügyet sem vetett.

– Itt vagyok. Beszéljessünk, ha annyira akarsz – törte meg a csendet Merry, miután a nagynénje kettesben hagyta őket.

– A beszéd nem az erősségem. Ezért tartok ügyvédek – élcelődött Angel.

– Nincs időm a szellemességeidre. Mit akarsz tőlem?

– Megírtam, hogy eljövök – vetette oda a férfi. – Úgyhogy annyira nem lehetsz meglepve.

Hát persze... A levél, amelyet olvasatlanul a kisasztal fiókjába dugott...

Merry most nézte meg először igazán Angelt, és a torka elszorult, mert a férfi még mindig ugyanolyan varázslatosan jóképű volt, mint másfél évvel ezelőtt. Micsoda igazágtalanság, hogy nem ült ki az arcára az a kíméletlenség, az a gonoszság, ahogy vele és a gyermekével bánt! És micsoda igazágtalanság, hogy miután lemondott Elyssáról, és több mint egy évig feléjük sem nézett, most van képe idejönni, és még neki áll feljebb!

– Már megmondtam az ügyvédeknek, nem akarom, hogy ide gyere.

– Csakhogy én ezt nem fogadom el. Akkor sem, ha életem végéig kell harcolnom azért, hogy érvényt szerezsek az apai jogaimnak.

Komolyan gondolta, ez látszott az arcán, látszott a szemében. Véresen komolyan gondolta, hogy harcolni fog a lányáért. Hát igen. Angel elveszítette az apja nagybecsülését, és most mindenre kész volt, hogy visszaszerezze. Arról nem is beszélve, hogy tényleg kíváncsi volt Elyssára.

Résnyire szűkült szemmel mustrálta Merryt. Tulajdonképpen csodálta a lány erejét és határozottságát. A nyugalmat, amely most is tükröződött az arcán. Eddig még egy nővel sem találkozott, aki ellen mert volna állni neki.

Merry haja most csak a válláig ért, és Angel furcsamód csalódott volt emiatt. Nagyon tetszett neki a lány szokatlanul hosszú haja, mert végtelenül nőiesnek találta. Azonkívül szerinte lesoványodott, pedig másfél éve sem volt rajta semmi felesleg. Hosszú, karcsú lába, kerek, hetyke kis melle, mely tisztán kirajzolódott a szűk pólóban, azonnal felkeltette Angel érdeklődését, a teste azonnal reagált a látványra. Dühében az ajkába harapott.

– Egy évvel ezelőtt még nem volt más vágyad, mint hogy eltűnjünk az életedből – mondta szemrehányóan Merry. – És én mindent megtettem, ami tőlem telt. Aláírtam minden papírt, amit az ügyvédek elém raktak. Nem akartál apa lenni, nem akartál tudni a gyerekekről. Nem akartad, hogy bárki is összefüggésbe hozhassa őt veled meg a drágalátos családdal. Mi változott?

– Talán én magam változtam meg.

– Azt erősen kétlem. – Merry elutasítón pillantott rá. – Te nem változol. Maradsz, aki vagy.

– Mindenki képes rá, hogy megváltozzon, és ezek a változások sokszor maguktól mennek végbe, anélkül hogy az érintett akarná a dolgot – magyarázta a férfi. – Amikor annak idején elmondtad, hogy terhes vagy, nem gondoltam át ezt az egészet. Ösztönösen magamat kezdtem védeni. Hallgattam az ügyvédekre, megfogadtam a tanácsaikat, de már tudom, hogy nem kellett volna. Mert most már tarthatatlannak érzem ezt a helyzetet.

Merry erőnek erejével kényszerítette magát, hogy nyugodtan lélegezzék. Angel a jelek szerint őszintén beszélt, ő azonban nem bízott benne.

– Nem érdekel, mit érzel. Te akartad így, mi közöm hozzá, hogy már nem tetszik a kialakult helyzet? Edd meg, amit főztél.

Angel kihúzta magát, és felszegte az állát.

– Képtelen vagyok hosszú távon erre berendezkedni. Küzdeni fogok azért, hogy tarthassam a kapcsolatot a lányommal.

Merryt elfutotta a pulykaméreg, és dühét nem is rejtette véka alá.

– Neked aztán van bőr a képeden! Fenyegetőzöl, rám uszítod az ügyvédek... Hát nem érted, hogy ettől csak rosszabb lesz minden? Legfeljebb annyit érsz el, hogy még jobban meggyűlöllek

majd! Mégis mikor lesz ennek vége?

– Ha lehetőséget kapok, hogy normális apa-lánya kapcsolatot építhessek ki Elyssával. Az apja vagyok. Ez a kötelességem. Ahogy az is, hogy gondoskodom róla.

– Milyen érdekes, hogy amikor teherbe estem, még az volt a legfőbb gondod, hogyan szabadulhatnál meg az apai kötelezettségeidtől – sziszegte Merry. – Igyekezted minél hamarabb lerázni a felelősséget. Számodra mi ketten csak probléma voltunk, amit némi pénzzel sikeresen elintéztél.

– Nézd, engem így neveltek. Hogy pénzzel mindent meg lehet oldani. Azt tanultam, hogy egyedül az ügyvédekben bízhatok, mert ők azok, akik biztosan megvédnek.

– Nem volt szükséged védelemre, Angel, én ugyanis nem akartalak bántani! – fakadt ki a lány.
– Nem léptem volna fel semmiféle követeléssel veled szemben.

Elöntötte a fájdalom és a keserűség, de bátran küzdött ellene. Össze akarta szedni magát, mert tudta, nem sok értelme van szemrehányásokat tennie a férfinak. Hogy valamiképp fizikailag is elhatárolódjon Angeltől, leült az íróasztal mögé.

– Neked mégis első dolgod volt belém rúgni, megalázni. És fogadjunk, egyetlen másodpercre sem jutott eszedbe, hogy nekem is vannak érzéseim.

– Érzéseid? – ismételte csodálkozva a férfi.

– Igen. Mit gondolsz, milyen volt az együtt töltött éjszaka és a nőgyógyászati vizsgálat után szembesülni azzal, hogy ki vagyok rúgva? Ráadásul arra sem méltattál, hogy magad közöld velem a hírt. Mintha már rám sem tudtál volna nézni. Mintha már azt sem tudtad volna elviselni, hogy egy helyiségben tartózkodj velem...

Angel elsápadt.

– Ezt ilyen szempontból valóban nem gondoltam át – ismerte el. – Úgy voltam veled, mindkettőnk számára ez lesz a legjobb megoldás, hiszen többszörösen átléptük a határt, és kezdett kicsúszni a kezünk közül a helyzet irányítása. Egyébként pedig gondoskodtam róla, hogy semmiben se szenvedj hiányt, sőt arra is gondom volt, hogy az elbocsátásod semmilyen módon ne ártson a szakmai megítélésednek.

Merry lehunyta a szemét. Egyszerűen nem bírta ránézni a férfirra. Valamikor régen Angel azt mondta neki, hogy nem tud mit kezdeni a szüzekkel, de a jelek szerint az érzésekkel sem nagyon boldogult. Képtelen mások szemszögéből látni a dolgokat, és nem tudja beleélni magát mások helyzetébe.

– Életemben nem bántottak és nem aláztak meg annyira, mint te azon a napon. És ne hidd, hogy a pénz bármiféle kárpótlást jelentett. Csak azért fogadtam el, mert fogalmam sem volt, mennyi időbe telik majd új állást találnom, és nem akartam a nagynénémén élősködni.

Angel látta a fájdalmat a lány szép szemében, és hallotta a hangján, mennyire feldúlt. Merry őszintesége megrázkált, áttörte a szenvtelensége falát, és nem igazán tetszett neki ez az érzés.

– Nem akartalak bántani – felelte feszülten. – Csak felismertem, hogy a helyzet tarthatatlan. Igaz, főként az én hibám volt, hogy így alakult, hiszen én voltam az, aki nem hagyott békét neked.

Ha ezt jóval korábban elismeri, az talán segítene volna, Merry talán megbocsátott volna. De ehhez már túl késő volt. A szavai nem enyhítették a lány keserűségét és fájdalmát.

– Legalább személyesen szakítottál volna velem!

– Sosem szerettem az efféle beszélgetéseket. Nem vagyok jó az ilyen helyzetekben, úgyhogy igyekszem kerülni őket.

– Ó, te jó ég! Akkor hogy akarsz kapcsolatot kialakítani a gyerekeddel? – érdeklődött gúnyosan Merry. – Neki is hátat fordítasz, valahányszor felbosszant, vagy kellemetlen lesz a jelenléte? Ugyanúgy számúzódsz az életedből, mint engem?

Angel a fejét rázta.

– Neked sem fordítottam egészen hátat. Mióta közölted velem, hogy terhes vagy, nem múlt el egy óra sem anélkül, hogy ne gondoltam volna rád és a babára. És mindkettőtökről gondoskodtam.

– Igen, időnként megdobtál egy kis pénzzel, hogy távol tarts magadtól. Aztán most idejössz, és